HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

עד הכא מאן אתיא אמר ליה אביי עד הכא (ה) אדמיחייבא אימיה בשמחה אייתיתיה אימיה מכאן ואילך אם יכול לעלות ולאחזו בידו של אביו מירושלים להר הבית חייב ואי לא פטור השיב רבי תחת בית הלל לדברי בית שמאי [1]וחנה לא עלתה כי אמרה לאישה עד יגמל הנער והביאותיו והא שמואל דיכול לרכוב על כתיפו של אביו הוה א"ל (ו)אבוה ולטעמיך תיקשי לך חנה גופה מי לא מיחייבא בשמחה אלא חנה מפנקותא יתירתא חזייא ביה בשמואל וחשא ביה בשמואל לחולשא דאורחא בעי רבי שמעון[2] קטן חיגר לדברי בית שמאי וסומא לדברי שניהם מהו היכי דמי אילימא בחיגר שאינו יכול להתפשט וסומא שאינו יכול להתפתח השתא גדול פטור קטן מיבעיא לא צריכא בחיגר שיכול להתפשט וסומא שיכול להתפתח מאי אמר אביי [3]כל היכא דגדול מיחייב מדאורייתא קטן נמי מחנבינן ליה מדרבנן כל היכא דגדול פטור מדאורייתא מדרבנן (ג) קטן נמי פטור: ב"ש אומרים הראייה שתי כסף כו': ת"ר בית שמאי אומרים הראייה שתי כסף והחגיגה מעה כסף שהראייה עולה כולה לגבוה מה שאין כן בחגיגה ועוד מצינו בעצרת שריבה בהן הכתוב בעולות יותר מבשלמים ובית הלל אומרים הראייה מעה כסף וחגיגה שתי כסף שחגיגה ישנה לפני הדיבור מה שאין כן בראייה ועוד מצינו בנשיאים שריבה בהן הכתוב בשלמים יותר מבעולות ובית הלל מאי טעמא לא אמרי כבית שמאי דקא אמרת ראייה עדיפא דעולה כולה לגבוה אדרבה חגיגה עדיפא דאית בה שתי אכילות ודקא אמרת נילף מעצרת דנין קרבן יחיד מקרבן יחיד ואין דנין קרבן יחיד מקרבן צבור ובית שמאי מ"ט לא אמרי כבית הלל דקאמרת חגיגה עדיפא דישנה לפני הדיבור ראייה נמי ישנה לפני הדיבור ודקאמרת נילף מנשיאים דנין דבר הנוהג לדורות מדבר הנוהג לדורות ואין דנין דבר הנוהג לדורות מדבר שאינו נוהג לדורות ובית הלל מאי שנא חגיגה דישנה לפני הדיבור דכתיב [2]ויזבחו זבחים שלמים ראייה נמי הכתיב [2]ויעלו עולות וקסבר בית הלל (ג)[4]עולה שהקריבו ישראל במדבר עולת תמיד הואי ובית שמאי סברי עולה שהקריבו ישראל במדבר עולת ראייה הואי אמר אביי בית שמאי (ג) ורבי אלעזר ור' ישמעאל כולהו סבירא להו עולה שהקריבו ישראל במדבר עולת ראייה הואי ובית הלל ורבי עקיבא ור' יוסי הגלילי כולהו סבירא להו עולה שהקריבו ישראל במדבר עולת תמיד הואי בית שמאי הא דאמרן ר' ישמעאל [5]דתניא ר' ישמעאל אומר כללות נאמרו בסיני ופרטות מתן דמיהן הפסיטן ויתומן של עולות והקרבת תימורין של שלמים: דמיבעיא ליה ממאי לא קאמרי בית הלל עולת רחמי בית שמאי: מי

(ה) **דמחייבא אימיה בשמחה.** פירש רש"י בפרק קמא דקדושין (דף לד: ושם) גבי אשה בעלה משמחה בצבל בצבל בצבלי בצעונין בע"י בצבלי פשתן והכא משמע דבשלמי שמחה מייירי והתם (בד"ה אשה) פי' וכן בפ"ק דר"ה (דף ו: ושם):

(ו) **דיכול לרכוב על כתיפו של אביו.** שהיה גדול קצת אבל לא מלא לחזות בידו ולעלות ברגלו:

בחיגר שיכול להתפשט. מקמי גדולו מאי מי ממרינן דכיון דגדול ממיחייב מדאורייתא גבי קטן נמי מיחייב בחיגור דמידי הוא טעמא בקטן אלא משום לחנכו בידע כשהוא גדול או ללמוד כיון דגדול נמי מיחייב גם קטן לא:

הראייה שתי כסף. [6] ומדרבנן הוא דמדאורייתא אין לו שיעור לקרבן רק לאפוקי (שבועת העדות) דכתיב ביה כסף שקלים (ויקרא ה) ותנן בכריתות (דף כו:) המפרים שתי סלעים לאפוקי